

KONSTNÄR på plats

av johanna uddén

TÄNK en familj med tre barn, Västerbotten, tidigt 70-tal. Det är en fin vardag och familjen hoppar in i folkabussen för att göra en utflykt. Vägen i trakten av Åsele slingrar sig långt in i skogen och tar plösligt slut. Där, vid slutet av vägen, blir familjen alldeles till sig. Skogsbacken är full av vitsippor. Och stora är de! De har aldrig sett så stora vitsippor. Alla hoppar ur bilen, sprider ut sig och börjar plocka. Mamma i vit blus står nerhukad i vitsippshavet. Plötsligt kommer en lerkoka farande genom luften och träffar mammas vita blusrygg. Och en till. Hon säger irriterat till sonen Pär att sluta kasta lera, men han är långt borta och har inte kastat. Vem var det? Vad var det som hände?

– Det här är en händelse som har etsat sig fast i mig. Den fantastiska vitsippsbacken. Och bilden av mammas vita blus som fläckas av lera. Jag undrar vad det egentligen var som hände? Störde vi på något vis?

Minnet av lerkokor som kom flygande i luften har Agneta Forslund använt sig av i målningen Centrum från 2010. Ett ödsligt norrländskt landskap med dova färger. Mitt i bilden en sten. Och där flyger något brunt i en båge!

– Det är inte viktigt för mig att alla förstår vad det är. Det var viktigt för mig att använda minnet av den där händelsen.

Vi sitter ute i det lynniga majvädret och äter lunch och pratar konst. Agneta Forslund är en av medlemmarna i konstnärgruppen Haka, som nyligen firade tioårsjubileum med utställningen haka.nu på Uppsala konstmuseum. I utställningen fanns en arkivdel där det gick att följa Hakas tydliga spår i Uppsalas konstliv under dessa tio år. Många

skulle nog säga att de är Uppsalas mest synliga konstnärer. Men ingen i gruppen är ursprungligen från Uppsala. Agneta Forslund berättar om sin västerbottniska bakgrund. Hon kom hit som sexåring, men det är viktigt för henne att betona sitt norrländska ursprung.

– Min mormor och morfar var typiska småbrukare och hade en liten gård i Västerbotten. De stretade på med skogen och jorden. Men trots det slitiga jobbet lärde sig min morfar att spela fiol. Och han tog en Hermodskurs i teckning.

Agneta Forslund känner stark samhörighet med sina morföräldrar och en tydlig konstnärlig koppling till sin morfar. Och det finns fler konstnärer i familjen. Den elva år äldre systemen är konstnär på Gotland.

– Hon har haft stort inflytande på mitt val av utbildning. Jag gick på Wiks folkhögskola efter gymnasiet och ville söka till konstskola, men syrran som redan var konstnär tyckte att jag skulle ha ett riktigt jobb. Så jag sökte till bildlärlinjen på Konstfack i stället.

Men Agneta Forslund menar att hon aldrig blev bildlärare på riktigt. Hon har knappt jobbat i en skola. Efter en praktikperiod på Bror Hjorths Hus blev hon timanställd konstpedagog där. Det arbetet var så utvecklande att hon blivit kvar, numera är hon anställd på halvtid. En idealisk situation för en konstnär. För det är konstnär som Agneta Forslund alltid varit. Hon hade ateljé under hela studietiden – först på Balder, sen på Nanna. Och det var på Nanna som samarbetet mellan konstnärerna i Haka tog sin början.

– Anna-Karin Brus arbetade på Bror Hjorths Hus, precis

som jag, och hon hade också sin ateljé på där. Helena Laukkanen kom dit efter sin utbildning och vi blev nyfikna på varandra alla tre. Vi gjorde en performance tillsammans på konstmuseet under Kulturnatten 2000.

Katarina Sundqvist Zohari kopplades till gruppen och därefter även Natasha Dahnberg. Alla hade ateljéer på Nannaskolan, men kommunen bestämde sig för att rusta upp lokalerna och då åkte konstnärerna ut. Det här var 2003 och sedan dess finns Haka i en stor gemensam ateljé i Eklundshof.

– Haka är som ett förhållande. Vi får jobba på det. Vi är alla olika och ibland kan vi tröttna, men vi är mogna personer som är toleranta och sjssta mot varandra. Fördelarna är stora. Under föräldraledighet har vi till exempel täckt upp för varandra och fungerat som grupp ändå. Ibland gör någon mer, ibland mindre, helt enkelt.

Då och då ställer Haka ut som grupp, men det är viktigt för medlemmarna att utveckla sitt eget konstnärskap. Sedan 2000 ställer Agneta Forslund ut regelbundet på Galleri Strömbom. Vårt samtal börjar röra sig kring gallerier, kring Uppsalas konstliv och om möjligheterna för unga att hitta till konsten. Idag väljer eleverna en konstnärlig inriktning redan inför gymnasiet. Men vad händer med dem som inte visste att de ville ägna sig åt konst? När Agneta Forslund gick i gymnasiet organiserade skolan frivillig bild utanför skoltid. Då kunde man prova på, utan större krav. Vi konstaterar att det var en bra tid.

– Jag gick på Celsiuskolan i början av nittiotalet. Vi som hade frivillig bild fick arbeta i Joaquín Rosells ateljé en gång i veckan. Det var fantastiskt! Vi blev involverade i hans offentliga utsmyckningar. Bland annat fick vi göra en målning för St Görans sjukhus. Joaquín hade en idé om lärlingar, så jag blev kvar efter gymnasiet och fick till och med en liten assistentlön.

Det har gått bra för Agneta Forslund. Hennes konst finns representerad i kommun och landsting och hon har fått ett

flertal stipendier. Senast 2011 fick Agneta Forslund kommunens stora arbetsstipendium på 100 000 kronor, pengar som hon sparat till nu.

– Jag har tagit tjänstledigt en tid från min halvtid på Bror Hjorths Hus för att äntligen bara ägna mig åt min konst. Jag ska till exempel vara med i en internationell videoutställning i Moskva i september. Dessutom ska Haka ställa ut i Söderhamn i höst. Och jag och min syster håller på med ett projekt som vi hoppas ska utmynna i en utställning.

Systrarna gör ett slags associationslek. De turas om att göra ett verk som de skickar till den andra, som associerar fritt och gör ett nytt verk. Och så vidare. I den här processen har Agneta Forslund sett att de helt klart har beröringspunkter.

– Vi har mötts i vårt skapande. Och nu ska plötsligt syrran ha en utställning som heter Platser. Platser är ju mitt revir, skrattar hon.

Agneta Forslunds konstnärliga plattform är just platser. Hon triggas av till exempel rester av en trädgård eller en husgrund i skogen. I hennes måleri återfinns den typen av obefolkade platser och hon ger dem en mystisk underton.

– Jag tycker det är spännande när någon gör något med en plats och som man inte riktigt förstår vad det är. Till exempel såg jag en plats mellan två hus. Den var belagd med plattor och där var bildäck staplade i olika högar. Vad ska man göra där? Sitta? Plantera blommor? En sån plats går jag igång på.

När kaffet efter maten är slut och vi håller på att bryta upp från lunchen glider samtalet in på perception. Oj, det är ett stort ämne! Vi börjar prata om vad som är sant och hur vi färgar vår egen verklighet. Vi återkommer till historien om lerkokorna och Agneta Forslund vill gärna öppna upp för det okända. Hon blir mycket bestämd.

– Om det bara är den här koppen och det här bordet som är verkligt, då kvävs jag. *

Yh Yrkehögskolan

Kickstarta din nya karriär!

SÄLJARE/MARKNADSFÖRARE MED INTERNATIONELL KOMPETENS
400 Yh-poäng, 2 år heltid i Uppsala. Start september 2013.

STRATEGISK FÖRSÄLNING
200 Yh-poäng, 2 år deltid i Uppsala. Start september 2013.

folkuniversitetet.se/yh

 Folkuniversitetet

